

der bor hos klageren. I disse tilfælde bør politiet efter udvalgets opfattelse begrænse tilholdet til bestemte former for henvendelser til klageren.

Den orientering, forurettede skal have om muligheden for meddelelse af tilhold, bør efter udvalgets opfattelse gives dels af politiet, dels af en eventuel bistandsadvokat samt være omtalt i den vejledning til voldtægts ofre m.v., der som nævnt ovenfor vil blive udarbejdet.

Udvalget finder ikke, at der er grundlag for at skærpe straffene for overtrædelse af § 265, f.eks. således, at der ved førstegangsovertrædelser idømmes korte ubetingede frihedsstraffe samt længere straffe i grove tilfælde. Der henvises i den forbindelse til, at i de fleste sager vil frihedsstraf være en for hård reaktion, mens der i grovere tilfælde allerede i dag anvendes frihedsstraf. Udvalget anfører endvidere, at en skærpelse af strafniveauet ikke kan forventes at have nogen større virkning på de pågældende personer. Derimod finder udvalget, at visse gerningsmænd, undertiden netop i relation til denne forbrydelse, kan udvise en så psykisk påfaldende adfærd, at der bør idømmes en behandlingsdom.

En ændring af straffelovens § 265 kunne efter udvalgets opfattelse i givet fald ske ved, at man fjerner kravet om en forudgående advarsel som strafbarhedsbetingelse. Som begrundelse herfor kan anføres, at det kan opfattes som en ekstra belastning for forurettede først at skulle argumentere for, at tilholdet gives, og derefter at skulle vente på behandlingen af tilholdssagen, herunder at politiet får mulighed for at forkynde tilholdet for den pågældende.

Udvalget finder derfor, at de nævnte ulemper for forurettede samt den omstændighed, at § 265 er en af de få bestemmelser i straffeloven, der kræver forudgående advarsel til gerningsmanden, taler for, at betemmelsen ændres, således at forulempelser bliver strafbare også uden en sådan advarsel.

Udvalget er på den anden side opmærksom på, at der, såfremt man fjerner den forudgående advarsel som betingelse for at kunne straffe, vil kunne opstå problemer med hensyn til den subjektive tilregnelser (gerningsmandens forsæt). Disse problemer kan i vidt omfang undgås, hvis der er meddelt advarsel.

Udvalget foreslår på den baggrund ikke en ændring af § 265, men henstiller, at dette spørgsmål forelægges for Straffelovrådet til nærmere overvejelse.

Endelig anfører udvalget, at reglerne for politiets behandling af disse sager bør samles af hensyn til overskueligheden og den ensartede behandling

af sagerne. Det foreslås derfor, at der til politiet udsendes en cirkulæreskrivelse om polititilhold, og at der i politikolens lærebogsmateriale optages en omtale heraf. De nævnte forskrifter bør således indeholde en beskrivelse af såvel betingelserne for at give tilhold som den nærmere fremgangsmåde herved. Det bør fremgå, at politiet efter omstændighederne skal gøre forurettede opmærksom på muligheden for at meddele tilhold, ligesom der skal oplyses om adgangen til at kræve skriftlig begrundelse og til at klage over nægtet tilhold eller nægtet tiltalerejsning.

Det kan i den forbindelse oplyses, at Justitsministeriet er indstillet på at fastsætte nærmere regler for politiets behandling af sager vedrørende § 265.

Endvidere kan det oplyses, at Justitsministeriet har anmodet Straffelovrådet om at overveje en eventuel ændring af straffelovens § 265.

Endelig kan det nævnes, at det er besluttet at iværksætte forsøgsordninger i en række politikredse om et mere formaliseret samarbejde mellem politiet og de sociale myndigheder i tilholdssager, således at der kan tilbydes en aktiv og socialt orienteret bistand til parterne på et så tidligt tidspunkt som muligt.

5. Lægelig og psykologisk bistand m.v.

I betænkningens kapitel 8 anbefaler udvalget med forbillende i en ordning, der for nogle år siden er gennemført i Oslo, at der rundt omkring i landet på nogle sygehuse – og i hvert fald i København, Århus, Odense og Ålborg – etableres modtageafdelinger, der kan yde voldtægts ofre lægelig og psykologisk bistand m.v.

Modtageafdelingerne skal personalemæssigt være tilknyttet en psykiatrisk modtageklinik eller anden afdeling med ansatte psykologer m.v. I afdelingen skal både modtages ofre, der har anmeldt forholdet til politiet, og ofre, der (endnu) ikke har foretaget anmeldelse. De tekniske, herunder retsmedicinske undersøgelser skal foretages på afdelingen. Der skal være mulighed for at tilkalde en advokat, og offeret skal have en indledende samtale med en psykolog og tilbud om senere kontakt til psykologen med henblik på krisebehandling.

Udvalget har ikke i øvrigt ment at burde gå ind i nærmere overvejelser om den praktiske gennemførelse eller om sygehusvæsenets opgaver i forbindelse med etableringen af sådanne modtageafdelinger.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan der som anbefalet af udvalget være behov for, at der – således som det allerede i dag findes ved Rigshospita-